

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

DE KERKELIJKE KWESTIE IN AMERIKA.

De E. van Halsema geeft in „De Wachter” (Amerikaansche) een stukje door, dat hij van iemand ontving, over den omvang van de scheuring in de Gereformeerde kerken in Nederland. Wanneer hij dat heeft opgenomen, voegt hij er aan toe:

„Mr Valk besluit, dat de Schilderscheuring niet half zoo erg is geweest, als wij het hier dachten. Nu, ze is erg genoeg. De scheuring is een breuke Sions. Maar ze had grootere afmetingen kunnen aannemen. Volgens de cijfers sleept de nieuwe beweging nog geen 10 % mee”.

(De spatieeringen zijn door ons aangebracht). In een later nummer (10 Sept. 1946) geeft hij weer een stukje door, nu van den bekenden Dr H. Beets. Daarin heet het:

„Ze (de scheuring n.l.) is te klein om onze kerken te kunnen verwoesten, maar ze is te groot als wij denken aan de duizenden, die misleidend zijn, en naar hun belijdenis bij ons behooren”.

Even verder: „Alle vrijgemaakten zouden één man in de Tweede kamer kunnen kiezen. De communisten kiezen er tien in. Zoo zijn de werkelijke verhoudingen”. (Ook hier zijn de spatieeringen van ons).

We willen hier enkele opmerkingen maken. In dit artikel van Dr Beets, dat Da van Halsema weer overneemt, wordt in de eerste plaats verklaard, dat „onze kerken” door de scheuring niet verwoest kunnen worden.

Wat bedoelt Dr Beets met „onze kerken”? Beteekent deze uitdrukking, dat hij er de synodale kerken op het oog heeft? Ik moet het wel haast aannemen, wanneer hij even te voren de opmerking heeft gemaakt, dat „ruim 10 % uit de Gereformeerde kerken is uitgetreden”.

Als Dr Beets onder die Kerken de synodale kerken dus verstaan wil, en die als „onze kerken” betitelt, dan vragen wij ons af, of hij zich werkelijk bewust is van wat hij heeft geschreven? Weet hij dan, wat er in die Gereformeerde Kerken in 1942 en daarna is gebeurd? Ik geloof het niet. Want er staat in een ander nummer van de Wachter een artikel van Dr H. J. Triesenberg (13 Aug. '46), dat de leer van Dr Kuypers was, dat men alleen recht heeft de kinderen te doopen, wanneer men van de veronderstelling uitgaat, dat de kinderen wedergeboren zijn, en dan voegt hij daaraan letterlijk het volgende toe:

„De Synode van 1905 heeft echter geweigerd deze gedachten van Dr Kuypers te verheffen tot leer der Gereformeerde kerken”.

Welnu, zoo is onze meening ook, en zoo is ook de meening van de vrijgemaakten. Maar de synode van 1942 heeft deze leer van Dr Kuypers tot officiële kerkleer verheven, en heeft degenen, die daarmee niet konden instemmen, geschorst en afgezet. Wat Dr Triesenberg daar zegt, is nu niet meer de leer der „Gereformeerde kerken”, maar de leer der vrijgemaakte Kerken, en in de synodale kerken is die leer verboden: ik mag ze persoonlijk hebben, maar ik mag ze in mijn preek en in mijn catechetisch onderwijs of ander ambtelijk werk niet meer leeren. Doe ik dat wel, dan dreigt mij de banvloek der synode. Weet men dat in Amerika?

Ik betwijfel het soms. En toch kan men het weten. Er is een tweede opmerking in dat stukje van Dr Beets, door De van Halsema overgenomen, waarop ik even wil attenderen.

Dat is de opmerking over „de duizenden, die misleidend zijn”.

Wie worden in dit kerkelijke conflict in Nederland eigenlijk misleidend? Volgens Dr Beets zijn het de menschen, die zich hebben vrijgemaakt.

Laat hij dan eens aantonen, waarin die misleiding bestaat.

Hierin soms, dat door de leidende personen bij de vrijmaking de waarheid is gezegd? Dat deze het volk precies hebben gezegd, waarop het stond, en dat zij de besluiten der synode ook juist zoo hebben opgevat, als die bedoeld waren?

Maar er zijn naast die „duizenden” vrijgemaakten „tienduizenden” synodalen, die het heelemaal met de vrijgemaakten eens zijn, en die ook hun bezwaren hadden tegen de besluiten der synode, maar die men in slaap heeft gewiegd met artikelen in „De Strijdende Kerk”, in welke het feit van die leerverandering zooveel mogelijk werd en wordt verdoozeld, en toch weer steeds zakelijk vastgehouden.

Ik wil dat even illustreeren.

Dr Triesenberg zegt in De Wachter over de leer der veronderstelde wedergeboorte: „De synode van 1905 heeft echter geweigerd deze gedachten van Dr Kuypers te verheffen tot leer der Gereformeerde kerken”.

Zoo is ook altijd onze meening geweest, en zoo is ook steeds gehandeld, en wanneer b.v. hier van de zijde der Chr. Gereformeerden vroeger werd beweerd, dat de Gereformeerde kerken de leer der veronderstelde

wedergeboorte huldigden, dan is daar tegen steeds het argument aangevoerd: „Dat is niet waar! Er mogen personen zijn, die dat doen, maar de Kerken leeren dat niet”!

Sinds 1942 leeren deze „kerken” dat wel, en kunnen de Chr. Gereformeerde broeders hier te lande met recht zeggen, dat de „Gereformeerde kerken” de veronderstelde wedergeboorte huldigden, en wel zoo kras, dat zij, die dat afwijzen, worden geschorst en afgezet. En wanneer dan nog den volke wordt voorgelaten, dat er niets is veranderd, dan is dat, dat misleiding.

Doch de vrijgemaakte broeders en zusters weten heel goed, waarom het gaat, en die laten zich niet bedwelen door het opiummiddel: „Er is niets veranderd”! (wat men mij ook heeft willen wijs maken, toen ik uit Dachau terug was), omdat ze weten, dat er wel wat veranderd is, en ook weten, wat er veranderd is, n.l. dat de leer van de veronderstelde wedergeboorte, die, zooals Dr Triesenberg zegt, door de synode van 1905 is afgewezen, thans tot kerkleer is verheven. Om nu van de kerkrechtelijke veranderingen maar te zwijgen.

Er komt in dat door De van Halsema van Dr Beets overgenomen stukje nog een opmerking voor, die even moet worden gememoreerd. Dr Beets schrijft n.l.: „Alle vrijgemaakten zouden één man in de Tweede Kamer kunnen kiezen. De communisten kiezen er tien in. Zoo zijn de werkelijke verhoudingen”.

Daarmee wil Dr Beets blijkbaar zeggen: „Och, die vrijgemaakten zijn maar een paar menschen; een onbetekenend getal”!

Als dat niet de bedoeling is, weet ik althans niet, wat voor zin zulk een opmerking wel heeft.

Dan wil ik daar de volgende redeneering tegenover plaatsen: „Onze afgescheiden Vaders waren nog kleiner in aantal; de liberalen hadden al de Kamerzetels, en zij zouden er niet één hebben gehad; ergo: heel die beweging van 1834 heeft niet veel betekend!”

Het hangt er bij zulk een redeneering echter uitsluitend van af, of de ZAAK van het kleine getal zuiver is of niet. Zegt Dr Beets soms ook, dat de Afscheiding niets te betekenen had, omdat de Afgescheidenen een nog veel kleiner hoopje waren, dan de vrijgemaakten? En De van Halsema?

Komt, broeders in Amerika, bekijkt de kerkelijke kwestie eens wat anders, en helpt ons liever de synodale kerken van ongelijk overtuigen en haar genomen besluiten terug te nemen!

Dan hebt gij werkelijk iets gedaan ter bevordering van de eenheid! Maar nu doet gij Uw broeders en zusters hier, die zich hebben vrijgemaakt, onrecht aan! En gij helpt mee, de Kerk van Christus te verscheuren.

Ik heb den indruk, dat U daar bang is voor een overslaan van de kerkelijke kwestie naar Amerika, en dat daar ook een scheuring zal komen.

Dat hoeft niet.

Wanneer men zich daar stelt op het bovengenoemde standpunt van Dr Triesenberg, is de zaak gezond. Maar wanneer de Kerken in Amerika zich achter de synodes van 1942/44/46 plaatsen, en dat standpunt aanvaarden, zal de noodzakelijke consequentie zijn, dat ook daar een vrijmaking komt. Christus stelt tegenover zulk zondig werk, als door die synodes is bedreven, Zijn werk, en dat is niet tegen te houden.

Neede.

J. VAN RAALTE.

(N.B. Dit laatste hebben de „leiders” der Chr. Ref. Church al vast „voor haar” gedaan: kiezen. Ze kiezen de heeren van de V.U. Verder weten ze van de zaak ongeveer niets. — Redactie).

ZENDING EN EVANGELISATIE

CONTACT MET ONZE KERKEN OP SOEMBA.

Melolo, 28 November 1946.

In opdracht van de Generale Zendingdeputaten bevind ik mij op het oogenblik op Oost-Soemba. Na afloop van mijn verblijf hier moet ik natuurlijk allereerst verslag uitbrengen aan die deputaten. Toch is het wel mogelijk eenige van mijn ervaringen reeds nu mee te deelen.

Doordat mijn vertrek naar Soemba vrij plotseling geschied is, was er geen gelegenheid, de menschen hier vooraf van mijn komst te verwittigen. Toen ik dan ook op 20 November te Waingapoe voet aan wal zette was geen enkele van de leden der zelfstandige Soembaneesche gemeenten zich bewust van mijn aanwezigheid. Dienzelfden dag kreeg ik gelegenheid om met een vrachtauto mee te rijden naar Melolo op ruim 60 kilometer van Waingapoe. Op diezelfde vrachtauto bevond zich, behalve een aantal zendingarbeiders van de synod. kerken, ook goeroe Ratu Coreh, de voorganger van de vrijgemaakte kerk te Melolo. Natuurlijk kende ik dien niet, maar dr Onvlee, aan wien ik mijn kwaliteits bekend gemaakt had, vestigde mijn aandacht op dien goeroe.

Natuurlijk heb ik toen onmiddellijk kennis gemaakt met Ratu Coreh en hem mijn volmacht getoond. Hij

sprak zijn groote blijdschap uit over mijn komst en zeide dat de leden van de vrijgemaakte kerken zich ongetwijfeld zeer zouden verheugen eindelijk een tegenwoordiger van de vrijgemaakte kerken in Nederland in hun midden te mogen ontvangen. We spraken af dat we onderweg in Petawang, tien kilometer voor Melolo, den goeroe van die plaats Willem Coreh zouden waarschuwen. Zoo is geschied en goeroe W. Coreh nam ook plaats op de vrachtauto om mee te rijden naar Melolo, waar ik in de pasanggrahan, een eenvoudige logeergelegenheid, onderdak kreeg.

Goeroe W. Coreh is tot 7 uur 's avonds bij mij gebleven om een plan de campagne te ontwerpen en is toen te voet teruggekeerd naar zijn woonplaats, waar hij dus op zijn vroegst om 9 uur 's avonds is aangekomen.

Den volgende morgen ben ik eveneens te voet naar Petawang gegaan om een bezoek aan de gemeente daar te brengen. Ik kwam daar tegen 10 uur aan en heb, na mij verfrist te hebben, allereerst een kerkernadevergadering bijgewoond, waarin ik mij op de hoogte liet stellen van den toestand der gemeente. Daarna hebben we gegeten. Intusschen had een groot deel van de gemeente, waaronder verscheidene kinderen, zich verzameld in het huis van den goeroe dat met bloemen versierd was. In bijzijn van allen is toen een hoofdstuk uit den Bijbel gelezen, waarna enkele psalmverzen gezongen werden op Soembaneesche wijzen. De intervallen tusschen de opvolgende noten van de daarbij gebruikte toonladder zijn kleiner dan bij westersche muziek, zoodat een dergelijke wijs bijv. niet op een orgel gespeeld kan worden. Ze zongen dan ook zonder begeleiding, trouwens een orgel zou voor een dergelijke arme gemeente een onbetaalbaar iets zijn. Toch klonk het zingen niet onwelkend.

Nadat vervolgens gedankt was, heeft goeroe W. Coreh mij toegesproken om mij uit naam van de gemeente hartelijk welkom te heeten, waarna hij vroeg of het goed was dat de kinderen mij een welkomstlied toezongen. Zonder een blad papier voor zich hebben toen de kinderen en de jonge leden van de gemeente een speciaal voor deze gelegenheid gemaakt gedicht van vijf coupletten gezongen op de wijs van het Wilhelmus. Zij zongen zonder eenige aarzeling, hoewel ze slechts enkele uren gelegenheid gehad moesten hebben, om het gedicht uit hun hoofd te leeren, want het gedicht was gemaakt door goeroe W. Coreh, die pas den vorigen avond om 9 uur was thuisgekomen, toen het grootste deel van de gemeente al in de rust was.

Hier volgt een vertaling van het gedicht:

1.

Verheug U, gij gemeenten van Oost-Soemba
Die standvastig aan de zijde van de waarheid staat,
Verwelkom den afgezant van de vrijgemaakte kerken
Die ons thans komt bezoeken.

2.

Ofschoon Uw strijd hevig geweest is
Omdat gij aangevallen werd door vijf verschillende groepen
Op Soemba en op Java, ja in Nederland¹⁾
Die uw recht en uw roeping wilden ontkennen.

3.

Ofschoon vele vijanden U benuwden
De tijger zich vertoonde als schaaap, vriend tot tegenstander werd,
Jezus Uw Herder is trouw gebleven
Zoodat allen ledig naar huis moesten terugkeeren.

4.

Moed en vreugde voor hen die bekenhen²⁾
Schaamte en smart voor hen die ontkennen
Die schimpen en lasteren op de waarheidsgetrouwen
En staan aan de zijde van den leugen.

5.

Lof en dank aan Hem die in de hoogte woont
Die U op Uw reis geleid heeft
Zoodat gij in welstand op Oost Soemba aangekomen zijt
Om ons, vrije gemeenten des Heeren te bezoeken.

C. C. DE VRIES.

¹⁾ De twee andere groepen zijn het Binnenlandsch Bestuur en Japan.
²⁾ Het ware geloof.

VAN DE ADMINISTRATIE.

Zij, die per 1 Juli 1945 abonnee geworden zijn en één of meerdere nummers van het 2e halfjaar 1945 niet ontvangen hebben, kunnen deze nummers alsnog aanvragen.

In volgorde van binnenkomen zullen de gevraagde exemplaren toegestuurd worden, zolang de voorraad strekt.

DE UITGEVERS.

MUZ

HET IN- SCHAFFEN

Onverge van het week van land geven den geest reis weer Reformati

De reis feestelijke Begonnen een pianis is het opus gerold.

De Ho bloemen Neerland en donke heden de stonden e zon speel-zang. De jongens c lectuur-g

De Bet boemde waar stu aan de De noodde pende de er nog in komende

Ons Be het oog v Op het fugavorn sensatie dichter l werking mo temp

Om ha daar een oog heel lichtrecl bovenal schouwv De prij wiens be kocht" v

Des ni du zoir dat de g schoten In de passen

Luxembu weinig doet nog verwoest beeld is oorlogsk waar kei puin is aan flar

Zoo w Hier station, gesteld wordt o vlot wet Wann laat, ge -plantso nieten, verzorg

De re van „die biedt ve gebouwe ze in de boacht, gewissel prach e groote 2 voet val kwistig reeds la roodbon natuur frisch e dit land heuvels op dit a In m door he waterva